

Sygn. akt I PSK 25/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa E. S.  
przeciwko „T.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.  
o nagrodę jubileuszową,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 11 lutego 2021 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy  
i Ubezpieczeń Społecznych w K.  
z dnia 28 marca 2019 r., sygn. akt IX Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. IX Wydział Pracy wyrokiem z 28 marca 2019 r. w sprawie IX Pa (...) zmienił wyrok Sądu Rejonowego K. w K. z 10 lipca 2018 r. w sprawie VII P (...) w ten sposób że oddalił powództwo E. S. skierowane przeciwko T. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o zapłatę nagrody jubileuszowej oraz orzekł o kosztach procesu.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie § 9 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 1989 r. w sprawie ustalenia okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania (M.P. z 1989 r. Nr 44, poz. 358) przez błędną wykładnię, niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż wykładnia językowa zwrotu „przejście na emeryturę”

oznacza nabycie uprawnień do emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, gdy zdaniem skarżącej przejście na emeryturę należy rozpatrywać wyłącznie jako zamianę statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie rencisty.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Wnosząc w skardze kasacyjnej o przyjęcie jej do rozpoznania pełnomocnik powódki wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, czego nie podtrzymał w piśmie procesowym uzupełniającym ten wniosek, w którym sformułował istotne zagadnienie prawne: „czy w świetle zapisu § 9 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1989 r. (...) ‘przejście na emeryturę’ musi stanowić jedyną, wyłączną i bezpośrednią przyczynę rozwiązania stosunku pracy, oraz czy pod pojęciem ‘przejścia na emeryturę’ należy rozumieć nabycie uprawnień do emerytury w związku z rozwiązaniem stosunku pracy, czy też ‘przejście na emeryturę’ należy rozpatrywać wyłącznie jako zamianę statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie rencisty/emeryta, co oznacza utratę statusu pracownika i uzyskanie statusu emeryta w związku z rozwiązaniem umowy o pracę”. W ocenie autora skargi, przyjęcie wykładni prezentowanej przez pozwaną i zaakceptowaną przez Sąd drugiej instancji de facto pozbawia powódkę nagrody jubileuszowej stanowiącej gratyfikację za długotrwałą pracę u pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w

konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w

podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Sformułowane we wniosku zagadnienie nie ma rangi istotnego zagadnienia prawnego, gdyż udzielenie na nie odpowiedzi nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa i stosowanie prawa. W przeciwnym razie funkcja podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. będzie bezprzedmiotowa i postępowanie kasacyjne stanie się powszechną (trzecią) instancją.

Sąd Najwyższy wypowiadał się już w tej sprawie w swym orzecznictwie, orzecznictwo to jest utrwalone a tym samym kwestia ta została wyjaśniona. Nie ulega wątpliwości, że pojęcie to jest węższe niż pojęcie przejścia na emeryturę w kontekście prawa do odprawy emerytalno-rentowej (art. 92<sup>1</sup> k.p.). Wynika to przykładowo z wyroków Sądu Najwyższego: z 20 kwietnia 2001 r., I PKN 373/00, OSNP 2003 nr 5, poz. 114; z 4 października 2006 r., II PK 14/06, OSNP 2007 nr 19-20, poz. 272; z 12 lutego 2010 r., II PK 214/09, LEX nr 589974 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2011 r., I PZP 1/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 263. Z judykatów tych wynika, że pracownikowi nie przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej jeżeli przed podjęciem zatrudnienia w jednostce samorządowej miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury, której pobieranie zawiesił w związku z tym zatrudnieniem, choćby po ustaniu tego zatrudnienia pracownik rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego z tytułu osiągnięcia normalnego wieku emerytalnego.

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, ponieważ powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

